

Pierdeti timpul

— Știa el, președintele, ce spunea cînd ne vorbea despre aviația în slujba agriculturii l...

BUFETUL
COMUNA

Desen de MATTY

urzica

ANUL XII — NR. 12 • 1 IULIE 1960 • 16 PAGINI — 150 LEI

Colacul

DE SALVARE

Personaje: „A” și „B”

Scena se petrece pe puntea unui vas, sau pe cheiul unei ape. În primul plan, se vede un parapet. Alături, o cabină telefonică. Rezemîndu-se de parapet, „A” contemplă depărtările. Intră „B”.

B (către A): La ce privești?

A: Nu privesc, mă gîndesc. Mă gîndesc la situația mea încurcată: azi-dimineață am fost numit responsabil al postului de salvare și chiar în clipa aceasta se îneacă cineva. S-a afundat uite colo și pînă acum încă n-a ieșit afară.

B: (speriat): De mult?

A: De azi-dimineață.

B: Atunci, s-a înecat!

A: Nu el, eu sînt de azi-dimineață aicea. El s-a afundat ndineauri. Uite-l că iese la suprafață.

B: Atunci, ce stai? Du-te și salvează-l!

A: De ce să-l sal... salvez?

B: Păi, dacă se îneacă!

A: Nimeni nu garantează că se îneacă. E numai o ipoteză. Poate este un campion care în această clipă stabilește un nou record nautic!

B: Ce record, cînd stă mai mult la fund decît la suprafață!...

A: Nimeni nu-mi garantează că n-ar fi vreun nou stil de înot!

B: Ce tot vorbești! Aruncă-i repede colacul! Se îneacă.

A: Cine îmi garantează că se îneacă?

B: Aruncă-i colacul fără garanție! Poate să-i prindă bine.

A: Cum adică, să-i prindă bine? Pentru una ca asta, m-au scos din postul de responsabil al bazinului. Socotisem că prinde bine pentru apa din bazin dacă n-o tulbură înotătorii. Și prindea bine, că rămînea apa limpede. Le-am interzis așadar înotătorilor să intre în bazin și m-au reclamat toți campionii la direcție. Cine-mi garantează că nu-i și așa vreun campion? Îl scot afară și intru eu la apă! Uite-l că a ieșit din nou la suprafață.

B: Am să-i arunc eu colacul (apucă colacul de salvare).

A: Pune colacul la loc. E inventariat. Am semnat pentru el și nu-l pot lăsa pe mîna unui înecat necunoscut, care e în stare să plece cu colac cu tot.

B: Atunci, ce ai de gînd să faci?

A (oștînd): În nici un caz să lucrez sector. Trebuie să mă sfătuiesc.

B: Cu cine?

A: Cu direcția, vezi bine (trece în cabina telefonică și pune receptorul la ureche).

B: (Pleacă, dînd din umeri).

A: Interior patruzeci și șase. Nina Pavlovna? Eu sînt. Fă-mi, terog, legătura cu Vasili Vasilevici. Vasili Vasilevici? S-a ivit un caz.

Să zicem că se îneacă cineva. Dar de pe punte nu se vede dacă acel cineva se îneacă sau dacă, de exemplu, se joacă de-a scafandrul. Eu ce fac în exercițiul funcțiunii mele: îl salvez, sau nu-l salvez? Cum? Să-l salvez? S-a făcut! (lasă receptorul). Va să zică, nu s-a făcut nimic. Nu-l salvez. Dacă Vasili Vasilevici zice să-l salvez, înseamnă că mîine Mihail Semionovici va spune principial: nu trebuia salvat. Și atunci cine iese vinovat din afacerea asta? (ia din nou receptorul). Interior opt. Evghenia Livovna? Eu sînt. Pot să-l deranjez pe Mihail Semionovici?... Mda. Mihail Semionovici? Cum? Întrebați de ce n-am luat în primire echipamentul de salvare? Parcă am eu vreme pentru asta! Ba intră unul în apă, ba altul... înecații ăștia nu mă lasă să-mi văd de treabă! Chiar voiam să cer aprobarea dv. în această chestiune. Să zicem că se îneacă cineva. Dar nimeni nu garantează că acel cineva se îneacă cu adevărat. Va să zică, se îneacă cineva care nu știm dacă se îneacă sau nu. Se naște întrebarea: ce facem? Vasili Vasilevici zice să-l salvăm, dar poate dv... Cum? Spuneți și dv. să-l salvăm? Ura! Bănuiam

MORIS SLOBODSKOI
(văzut de A. POCH)

cu că hotărîrea dv. salvatoare îl va salva! (lasă receptorul). Să-l salvez?... Hm... Dar dacă s-or fi înțeles șefii între ei, ca să mă bage pe mine la apă? Acum sînt de acord să-l salvez și mîine, parcă-i aud cum mă acuză că am stîrnit panică! Trebuia să le cer în scris (scrutează zarea). Iarăși s-a afundat. Trebuie salvat! (scoate energie haina). Voi cere aprobarea scrisă. (Ia receptorul) Opt! Tot eu sînt, Mihail Semionovici! Tot în legătură cu cel care nu se știe dacă se îneacă sau nu se îneacă. Știți... ne trebuie hotărîrea scrisă... Cum? Unde să mă duc? S-a-ntrerupt. (lasă receptorul) A zis: „Du-te...” dar n-am înțeles unde să mă duc. Ce om, Mihail Semionovici așa, te trimite la alții, ca să scape dînsul de răspundere! Trebuie să mă lămuresc (ia receptorul) Opt. Mihail Semionovici? Tot eu sînt. Mi-ați spus „Du-te...” dar nu s-a înțeles unde să mă duc. Dacă vreți, să precizați... Unde? (astupă receptorul cu mîna și-l așază cu grijă la locul lui). Poftim limbaj din partea unui cadru de conducere! Intellectual! (iarăși cercetează zarea). Nu se zărește. Ce-i de făcut? Trebuie să fac ceva.

B (intrînd): Acum, e prea tîrziu!

A: Cum? Ce înseamnă prea tîrziu?

B: Înseamnă că s-a înecat.

A: S-a înecat? Și parea că înoată. Ca să vezi ce simulant! (neliniștit) În fond, nu poate avea nici o pretenție. Eu am pus problema operativ. Dacă s-a grăbit, a făcut-o pe răspunderea lui.

B: Lasă, nu te mai neliniști. Era să se înece, dar a fost salvat.

A: Cine l-a salvat?

B: Eu.

A: Dumneata? Cu ce mijloace?

B: Fără mijloace. Am sărit în apă și l-am scos afară.

A: În apă? Cu aprobarea cui? Oricum, ai făcut bine, și-ți mulțumesc. Dar dacă s-o zice cumva că n-ai făcut bine, să știi că te dau în judecată. Cu mine nu-ți merge, auzi? Na, că mă ia cu nădușeli! (ia colacul și se îndreaptă spre mal).

B: Unde te duci?

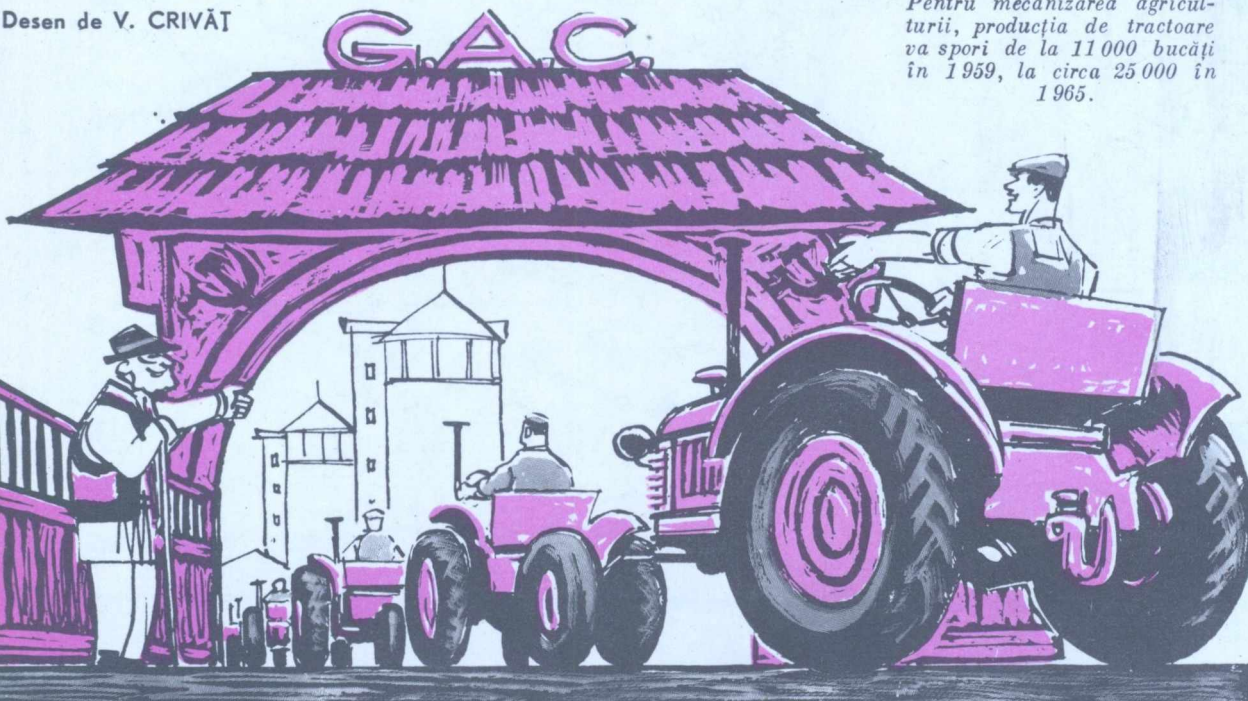
A: Merg să fac baie.

B: Făci baie, cu colacul?

A: Vezi bine. Poate-mi vine să mă înece. Ce, o să aștept pînă iei aprobarea de la director? Las-că am mai văzut eu d-astea!

(În romînește de
VICTOR PIȚIGOI)

Desen de V. CRIVĂȚ

Pentru mecanizarea agriculturii, producția de tractoare va spori de la 11 000 bucăți în 1959, la circa 25 000 în 1965.

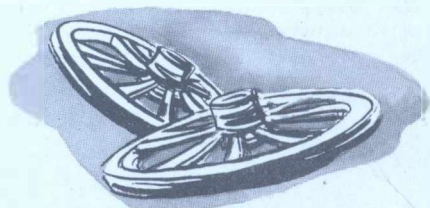
- Hei, băieți, cum merge treaba?
- Pe roate, moșule, pe roate!

DOUĂ ROȚI

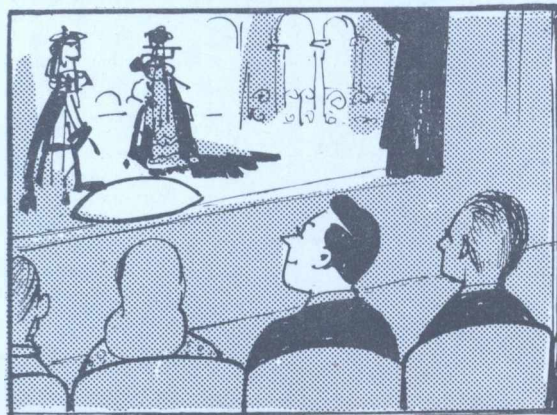
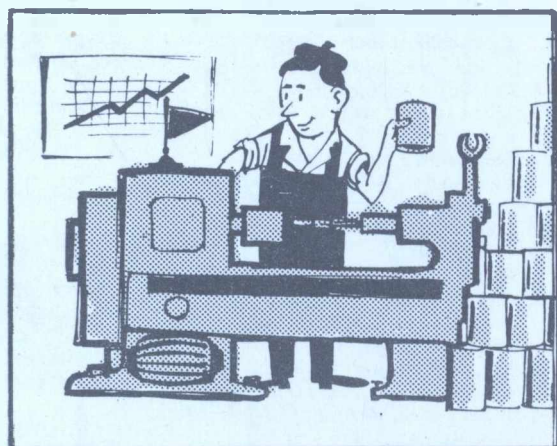
O roată de car, de prea multă hodină,
Într-o zi se trezi cu pistrui de rugină
Și zărind peste drum o surată
Frumoasă, argintie și curată,
Cu fierul sclipind,
O-ntrebă scîrțîind:

— Doar șinele ne-au fost făcute-odată
Din același fier, din aceeași bucată,
De ce a mea-i pătată, iar a ta sclipitoare?
Te-ai dat cu vreo cremă? Cu vreo nouă
unsoare?
De unde-ai luat, soro, acest ten ca un
soare?
La care surioara răspunse zîmbind:
„De unde?... Ei asta!... Din cîmp,
na... muncind!”

ION NICHIFOR

Desen de GH. CHIRIAC

ÎI PLAC PIESELE BUNE

Obiectul industrial cel mai important al planului de șase ani este construcția noului combinat siderurgic la Galați

DISCUȚIE ÎN 1965

- Sînt fotografii de familie?
- Da. Primul e bunicul, celălalt tata, iar acesta sînt eu!

DOMNIȘOARA MĂRIOARA

Domnișoara
Mărioara
De pe strada Pătrunjel,
Insoțită de cățel,
S-a oprit, venind din piață,
Cu o plasă cu verdeață,
La Comalimentu-n care
Nu există vînzătoare,
Ci, printr-un sistem mai nou,
Toți clienții cum sosesc
Se... autodeservesc.
Fiecare,
La intrare,
Ia-n primire-un paneraș
Și apoi... iavaș, iavaș,
Își alege tacticos
Tot ce-i pare mai frumos,
Mai frumos și mai gustos.
Domnișoara
Mărioara
Tot plimbîndu-se în fine
Printre standurile pline,
Și luînd de ici, colea,
Tot ce inima-i poștează,
După fiecare pas
Se oprea strîmbînd din nas,
Și făcînd mereu fașoane
S-adresă unei persoane,
Protestînd printre suspine
Că nu merge treaba bine.
Însă interlocutoarea,
Stăpînîndu-și enervarea,
S-a oprit
Și i-a vorbit:
— Cum se poate?!
N-ai dreptate!

Prin acest sistem recent
Nu pierd vremea un moment...
Iau
Ce vreau,
Nici în gînd
Nu stau la rînd,
Mă servesc cu-ncețîșorul
Sau cu zorul,
Cum îmi place,
Și nu sîcîi vînzătorul...
N-am cu cine să mă cert
Că nu-mi dă pentru desert
Tot ce am vrut
Și n-am... cerut...
Domnișoara
Mărioara,
Dezinvoltă,
Se revoltă:
— Să mă ierți,
Dar să nu poți să te cerți
E anost
Și n-are rost!...
Unde-i frumusețea? Unde?
Poți răspunde?
Și cu... coșul încercat
Spre ieșire s-a-ndreptat,
După ce și-a strecurat
În poșeta ei de piele
Și-o cutie de sardele.
Dar persoana de mai sus
A oprit-o și i-a spus
Cu revoltă serioasă
Într-un clocot de reproș:
— Marfa vezi de-o pune-n coș
Și ieșirea-i pe la... casă.

ION RUȘ

(ANCHETA NOASTRĂ)

Multe profesii sînt pe lume și toate sînt frumoase, dar am vrut să aflăm care — dintre toate — sînt cele mai frumoase.

Întreprinzînd în acest scop o anchetă, am aflat următoarele:

Soră de caritate

— Cea mai frumoasă profesie este, aceea de... soră. (Ne-a declarat tovarășa Țițirig Maria, soră la Spitalul unificat din Ciocova, regiunea Timișoara).

Această declarație ne-a mirat, deoarece eram sesizați că tovarășa Țițirig are, în practică, față de profesia sa, o atitudine contrară celor declarate.

I-am întrebat atunci pe bolnavi:

— Cu dumneavoastră cum se poartă tovarășa soră Țițirig?

— Se poartă ca o soră.

— Daaa?

— Ca o soră... vitregă. Trece prin saloane doar de formă, fără să dea bolnavilor nici o asistență. Zice că „nu-i face plăcere” să îngrijească bolnavi.

— Păi atunci de ce s-a făcut... soră?

— Știm și noi?!

— Și conducerea spitalului ce zice?

— Sesizată de această comportare, conducerea spitalului i-a dat tovarășei Țițirig o primă...

— O primă?

—... o primă sancțiune, retrogradînd-o cu o categorie de salariizare pe timp de două luni.

Ospătar la restaurant

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— După părerea noastră, cea mai frumoasă profesie e aceea de ospătar. (Au răspuns, într-un glas, tovarășii Stan Zota și Mihai Rusu, ospătari la restaurantul din satul Făurei, comuna Surdila Greci, regiunea Galați).

— De ce?

— Pentru că e o profesie rentabilă. De exemplu, la restaurantul nostru nu există listă de prețuri, așa că putem pretinde de la consumatori orice prețuri vrem. Totodată, nu eliberăm nici bonuri de plată.

— Frumoasă profesie! Dar... responsabilul restaurantului?

— El... răspunde, că d-ai e responsabil! Cînd forul nostru superior, Comraicoop Filimon Sîrbu,

e sesizat de cele ce facem noi, răspunde *Urzicii* că l-a sancționat pe... responsabilul Raican Costel. Noi ospătarii sîntem menajați. Nu sîntem nici sancționați, nici dați la *Urzica*.

— Așa e! În *Urzica* nu sînteți pomeniți. Dar poate veți fi sancționați!

Bucătăreasă la S.M.T.

Boneț Rada, bucătăreasă la S.M.T. Ianca, raionul Filimon Sîrbu, ne-a declarat:

— Cea mai frumoasă profesie e aceea de bucătăreasă. E o profesie delicată. N-o prinde pe oricine.

— Sigur! numai pe d-ta te prinde... miliția că furi lemne de la S.M.T. (zise un semetist).

— Și Rada n-a mai zis nimic.

— Dar cum făcea? (I-am întrebat pe semetist).

— Intra mereu în stațiune pe la orele 2 și 3 noaptea, sub motiv că n-avea ceas și că venea la serviciu mai devreme. În realitate venea să fure lemne. Pînă a prins-o milițianul.

— Va să zică, a prins-o cu mîța-n sac.

— Nu cu mîța, cu lemnele.

Dirijor de orchestră

— Dar d-ta ce zici?

— Eu zic că cea mai frumoasă profesie e aceea de dirijor de orchestră. (Ne-a răspuns tovarășul Aurel Iancovici, dirijorul orchestrei populare „Plaiurile Bistriței” din cadrul Filarmonicii de stat Bacău).

— Cum așa?

— Uite așa. Dacă într-o duminică e anunțat în Bacău, la ora 5 după-amiază, un meci de fotbal, iar la ora 5 și 30 un concert dirijat de mine, eu mă duc liniștit la meci, în vreme ce orchestrații și spectatorii mă așteaptă neliniștiți la concert. Pe la ora 7, după ce s-a terminat meciul, vin și eu la concert, cu o întîrziere de o oră și jumătate, și... dirijez.

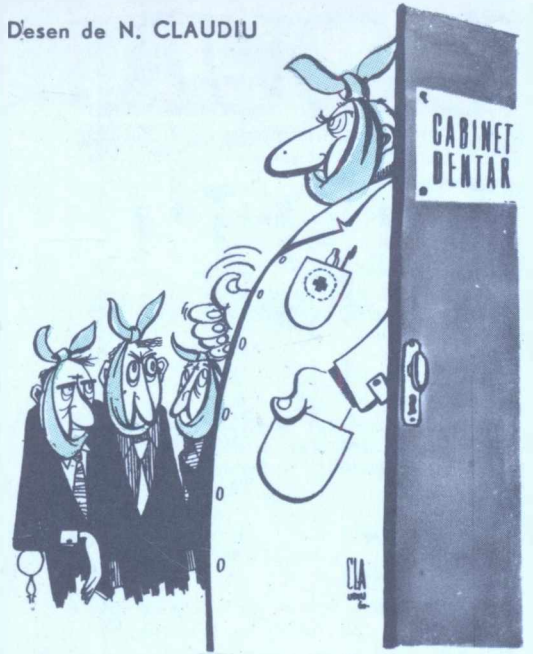
— Și asta-i frumos?

— Ce poate fi mai frumos decît să îmbini în mod armonios sportul cu muzica!

— Adevărat! cînd pe stadion se află un dirijor, meciul de fotbal se desfășoară ca pe note, în timp ce—în sala de concert—e marcat un... gol: al dirijorului absent. Henț!!

C. CRISTOBALD

Desen de N. CLAUDIU

DENTISTUL: - Cine urmează?

„Și gata!”

de AUREL FELEA

Cam pe la amiaza mare,
Un drumeț, pe o cărare,
După-atita umblătură,
Vrînd să ia o-îmbucătură,
Dete foc la trei surcele
Și-apoi puse peste ele,
Prins de-o vargă cu-o verigă,
Un ceaun de mămăligă;
Doar că varga, strîmbă foarte,
Sta șoldie, într-o parte

Mămăliga cînd să fiarbă,
Se-auziră pași prin iarbă
Și-apăru, nu mai știu cine,
Care-i zise: — „Nu e bine!
Ia te uită căscăunul!
Nu se pune-așa ceaunul!
Dacă-alunecă veriga
Și se varsă mămăliga!“...
— „Ai dreptate — a-ngînat
Celălalt, infometat...
„Știu acum să-i dau de rost!”

Trecătorul dus a fost
Și-omul nostru-a pus pe loc
Ceaunul direct pe foc,
Fără vargă și verigă...

Cînd de-odată-un altul strigă:
(... Asta de-unde răsări?)
— „Nici atita, măi, nu știi?”
(... „Orice-o fi, nu mai răspund”)
— „Hei, n-auzi?... O arzi la fund”)
Ce te uiți chiorș la mine?
Nu vezi că te-nvăț de bine?”
— „Aoleu, așa e, frate!
Ai și dumneata dreptate!”
...Și tembel dădu să-nhațe
Rapede, ceaunu-n brațe,
Ca pe-o fată, de mijloc,
Și să-l țină peste foc;
Însă hop un altu-n drum:
— „Te frigi, neică! Te faci scrum!”
— „Da... și asta cam așa e!
Dar ce-atita hărmălaie
Pentru-un boț de mămăligă?
Unul zice, altul strigă...
Ce mă dăscăliți atît?
Iacătă, mi s-a urit!”...

... Și voind să nu mai fie
Criticat că nu le știe,
Și-a strîns iute cele toate
Și-a plecat cu ele-n spate,
Teleleu pe cărării,
Bombănînd în sinea lui:
„Na! Vă fac și eu bucata!
Nu mînînc nimic și gata”...

Mai sînt și astfel de „gospodari”!

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Te pomenești că și instalația de gaze e defectă
— Ah, asta nu: blocul nostru n-are gaze...

CONCEDIU LA MARE...

Anul acesta o să plec din nou la mare, la fel ca în fiecare an, ca să mă zbangui în spuma valurilor, să mă învânc crevete de un leu cornetul, să-mi prăjesc tălpile picioarelor pe nisipul fierbinte, și, în sfârșit, să mă bronzez cât voi putea mai mult, întrucât amicii mi-au spus că bronzul îmi stă grozav și că de aceea o să arăt cel mai bine când o să-mi facă statuie... de bronz. Așa că am luat măsurile necesare și, deoarece m-am înscris să plec la mare prin sindicatul întreprinderii, sînt sigur că o să mă bronzez frumos. Spun asta pentru că acum un an, cînd la sugestia jumătății mele am plecat pe cont propriu, nu m-am bronzat frumos, ci m-am ars urît. Mi-a spus ea atunci că are o prietenă la Constanța care s-a oferit să ne găzduiască gratis într-o cameră și să-i plătim numai mesele, 20 de lei pe zi de persoană. Care va să zică, cincisprezece zile, vine 600 de lei, și avem cu banii ăștia casă, masă, valuri, plajă și Yves Montand, că avea și pick-up cu plăci. Intrucît din toată oferta asta mi s-a înfipt adînc în creier cuvîntul „gratis”, am acceptat repede și, încărcăți cu cîte două valize ca două pietre de moară, am aterizat la locuința amiceii noastre din Constanța.

A fost mare bucurie pe ea și pe soțul ei cînd ne-au văzut, și după ce au exclamat amîndoi „Ce bine că ați venit!”, au mai exclamat că ce bine ar fi să-le dăm banii înainte ca să-i chivernisească cu socoteală. Mie nu prea mi-a plăcut această urare de bun venit, cînd încă nici nu lăsasem valiza din mîna, dar la un semn din ochi al soției care nu voia să-și jighească amicii, am numărat rapid banii în mîna soțului, care m-a întrebat zîmbind: „Doriți chitanță?” Am răspuns în cor, eu și soția mea: „Vai, se poate?” Și, omul tot zîmbind, a băgat banii în buzunar și s-a așezat din nou la masă unde lucra la un maldăr de buletine Pronosport, Prono-Expres și Loto Central, pe care dintr-o privire le-am evaluat la o cifră în jurul sumei de 5—600 lei. I-am urât în gînd „noroc” lui, mi-am urât „noroc”

mie, și am pornit împreună cu soția mea după gazda care voia să ne arate camera, ca să ne facem „lejeri”. Ne-a deschis o ușă și am intrat într-o beznă de trei pe doi, unde soarele pătrundea sfios numai cu niște deșeuri de raze printr-o fereastră situată sus, pe unul din cei trei pereți, al patrulea perete fiind ușa. În această cameră se mai afla o canapea, un lavoar, o masă, un scaun, noi doi, și un miros de murături, ceea ce mi-a lămurit că în sezonul de iarnă această cameră e cămara în care sînt ținute alimentele, iar în sezonul de vară e camera de odihnă în care vom fi ținuți noi. Gazda a rămas în prag și a rostit dulce:

„Aceasta e camera! Faceți-vă lejeri!” Și a plecat. Era prima dată în viață cînd urma să mă fac „lejer” într-un fel de pivniță de odihnă. Am lăsat jos valizele și un urlet de groază m-a făcut să le ridic repede, întrucît pe singurul loc din încăpere unde puteam așeza valizele se aflau picioarele soției, care nici ea nu și le putea așeza în altă parte. Am pus valizele pe masă și cînd, obișnuindu-mă cu întunericul, am început să-mi văd soția, am rostit din adînc: „Gratis!” Ea a scos tot din adînc un oftat, apoi a șoptit: „O să stăm mai mult pe plajă!” Eu m-am așezat pe canapea: „Pe plajă, dragă, noaptea e rece!” Și n-a mai șoptit nimic.

Intrucît se înserase și eram obișiți, am hotărît să ne culcăm. Canapeaua avea o lățime proporțională cu camera, așa că am hotărît să dormim pe o parte și să ne întoarcem simultan. Soția mea s-a culcat pe partea stîngă, eu la fel, dar amîndoi stăteam încordați, să nu alun-

căm. Toemai cînd ne-am stabilit, am tușit deodată brusc și în clipa următoare am auzit o bufnitură. „Să-ți fie rușine! Îmi șopti soția de pe podea. Vrei să te odihnești numai tu?” „Dragă, zic, iartă-mă, am tușit!” „Nu mai tuși, scînci ea, că nu-i loc de tușit!” Pînă la urmă am lăsat-o pe ea pe canapea și eu mi-am întins o pătură pe podele. Ne-am urat noapte bună și apoi pînă la 6 dimineața am discutat despre felul cum vom petrece concediul în anul următor. La orele 7 o bătaie în ușă și glasul gazdei ne-a chemat la masă. Am apărut amîndoi cu ochii lipiți de somn și am căzut frînți pe scaune. Gazda însă, veselă, rumenă și odihnită, ne recomandă cele mai bune locuri de plajă, și după ce ne-a pus în față două cești cu ceai și patru felii de piine cu magiun, și-a cerut scuze: laptele s-a prins. Am observat apoi că laptele se prinsese pe toată perioada de 15 zile, așa că mai în fiecare

care dimineață, am prins numai ceai cu magiun. La prînz, cînd ne-am întors de la plajă unde dormisem adînc 6 ore sub un cort, ne-a servit o ciorbă de salată și o mîncare de cartofi. Cînd gazda ieșise, i-am șoptit soției: „Dragă, să știi că s-a prins și carnea!” A treia zi, cînd după mîncarea de cartofi de la primul prînz și mămăliga cu brînză de la al doilea, ne-am trezit în farfurie cu o iahnă de fasole, am îndrăznit timid: „Dar... carne nu se gătește pe aici?” Gazda a zîmbit: „Cum să nu?” Doriți o friptură?” „Sigur!” am rostit eu, emoționat. „Atunci mergem, făcu gazda. I-am spus eu soțului că așa cum vă știm n-o să scăpăm

neinvitați la «Vraja Mării! Au și mici! Dar să știți că nu trebuia! Dacă v-am dat camera gratis, am făcut-o de plăcere, nu trebuia să vă revanșați neapărat! Dar, în sfârșit, dacă insistați, mergem diseară! O să-l anunț și pe soțul meu!”

Și-a anunțat și o soră cu soțul ei care și-au anunțat și cei doi copii ai lor, așa că seara, la «Vraja Mării» am plătit masă pentru opt persoane care echivala cu 10 zile la odihnă prin sindicat la „lux”. Mai ales că au ținut neapărat să facem cunoștință cu specificul regiunii, «Murfatlar», și nu s-au lăsat pînă nu am cunoscut patru sticle ca să-mi arate că „au cu ce să se laude”. Iar eu m-am lăudat cu nota de plată.

După vreo două zile, am observat lipsa din casă a soțului. Am întrebat-o curios pe amica soției mele: „Dar unde vă e soțul?” „La Vasile Roaită” veni răspunsul. „În interes de serviciu, probabil!” „Nu, în interes de concediu!” zîmbi ea. Am strîns paharul în mînă, dar m-am reținut în interesul soției și copiilor. „Și, am continuat, a plecat pe cont propriu?” „Nu, făcu ea, prin întreprindere. El e la Aprozar. Și apoi nu-l costă nici drumul și se plimbă pe tot litoralul, că are motocicletă!” „Motocicletă?” „Da, a cîștigat la ultima tragere la Pronosport! Știți, de mult avea el teoria că, pentru a merge la sigur, trebuie să joace o dată tare! A jucat acuma tare, nu știu cît, vreo șase sute, și i-a ieșit!”

Și în timp ce ea vorbea, eu înghițeam iahnă de fasole cu gîndul la tocnița de cartofi din ziua următoare. În ziua plecării am auzit-o pe gazda noastră vorbind la telefon: „Veniți, dragă, la mine. Vă dau camera gratuit... O, vai se poate... Sigur, v-o pun la dispoziție și o lună!... Cu masa ne înțelegem noi, doar sîntem prieteni Nu? Sigur, vă aștept! Pa!”

— Joacă tare, i-am spus soției în timp ce ieșeam! Aștia merg la un Wartburg!

SADI RUDEANU

Desen de C. CAZACU

BIROCRATII

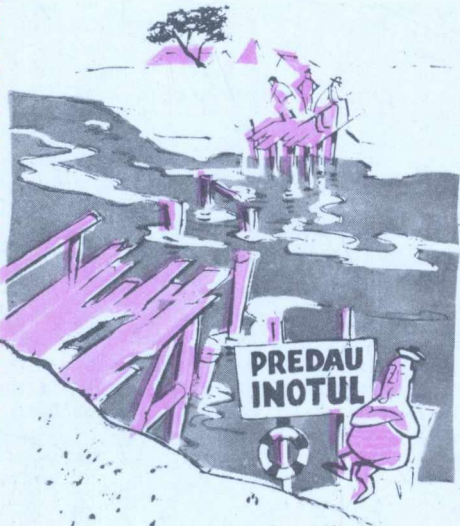

SE CAUTĂ UN AUTOR

Desen de D. GREBU

— Am scăpat și de examenul ăsta
— Bravo! Ai știut atât de bine???...
— Nu... Nu m-am prezentat...

Desen de ȘT. MUNTEANU

In legătură cu unele poduri rămase încă nereparate

Desen de S. NOVAC

— Totuși spuneaji că v-a plăcut filmul...
„Omul cu pantalonii scurți!”

Totdeauna am admirat inovatorii și în special pe inginerul Iorgu de la noi din fabrică. Asta fiindcă m-am convins că are cap, nu glumă. Păi, e puțin lueru să scoți din cap, o dată pe lună, câte o idee de inovație, cum ai scoate o batistă din buzunar? El, însă, prompt și lunar, când să se întrunească comisia, pac, mai scoate o idee. De unde are omul așa atâtea idei, n-am idee. Se vede, probabil, că a fost umorist. Și comisia din care fac parte eu și încă doi de la tehnic din care unul e totdeauna absent, pac, i-o aprobă și el, pac, la casierie și gata.

Unii, din fabrică, îl invidiază și chiar vor uneori să-i bage bețe în idei, deși inovația lui cu căruciorul mergea ca pe roate.

— Păi, inovația asta nu e nouă, tovarășe, zicea unul, ca dovadă cărucioarele din Secția I!

— Da, dar acum sînt la serviciul de ambalaj, îl apăr eu pe Iorgu, și tocmai aici este ideea genială.

— Ia lasă-mă, tovarășe, cu „genială”! Cuvîntul inovație vine de la latinescul „innovare”, care înseamnă a înnoi. Or, cărucioarele astea n-au înnoit nimic.

Auzi, că inovațiile lui Iorgu nu înnoiesc nimic! Cînd numai ultima inovație, mă gîndeam eu, i-a înnoit complet fulgarinul vechi, cu un pardesiu nou-nouț de gabardină.

Dar, pînă la urmă, ca totdeauna, comisia, bună la inimă, și care înțelege să încurajeze pe un inovator ca Iorgu, găsește că măcar raționalizare sau extindere tot este și, pac, gata procesul-verbal de aprobare. Așa că, lui Iorgu nu-i rămîne decît, pac, să-și mai inoveze un pantof, un pantalon sau alt obiect în afara tehnologiei.

Acum, mi-a zis el, mai are nevoie de o idee și va putea să-și inoveze bicicleta, adică să-și ia o motocicletă. Pentru ideea cu motocicletă, dată de nevastă-sa, a scornit omul pînă acum vreo 9 idei de inovații. Cică ar fi păcat cu un cap ca al lui, să-i fie „vai de picioare” fără motocicletă în excursie.

Și a mai născut o idee înserisă imediat ca propunere de inovație. Era vorba de un post de control la semifabricate.

Comisia din care fac parte eu și încă doi de la tehnic dintre care doi erau absenți s-a întrunit și, ca de obicei, pac, a aprobat-o ca raționalizare, dar de data asta fiind vorba, dacă nu de o idee mare, cel puțin de o recompensă merită să „puie pe roate” o „Jawă de 125”, trebuia ca propunerea să fie trimisă comisiei din minister.

Pînă aici toate bune și Iorgu se și vedea călărind pe recompensă cu 80 pe oră. Dar, vorba aceea: „Omul propune și comisia dispune”. A dispus ministerul prin-o adresă cum că inovația propusă nu e inovație, deoarece șeful de fabricație, adică Iorgu, avea ca sarcină de serviciu să aplice controlul produselor semifabricate și că, dacă n-a făcut-o pînă acum, cu atât mai rău, și pentru el și pentru procesul tehnologic. De recompensă nici pomeneală.

— Ce-i de făcut? Comisia și în special eu, ca președinte, trebuia să găsim o soluție să nu-l descurajăm pe Iorgu, perla inovatorilor și tatăl ideilor din fabrică. Și ideea soluției ne-a dat-o tot Iorgu: să trecem inovația pe numele lui Stănică. S-a gîndit omul că, dacă nu-i rost de „două roți” motorizate, mai bine măcar una, împărțind recompensa cu Stănică. Restul, luna viitoare, că sezonul moto e pînă la toamnă.

Iar comisie, iar proces-verbal, și iar o adresă de la minister. Zice adresa că nici tovarășul Stănică, șeful controlului de calitate, deși cînd s-a făcut prima propunere a fost modest și nu a figurat de loc, de data asta o fi el autor, dar nu e inovator, deoarece este și sarcina lui de serviciu să aplice controlul.

Pasămite, cînd măsura propusă figurează și în planul de muncă, poți să-i zici cum vrei, numai inovație nu.

De astă dată, pentru salvarea inovației la comisie a luat parte chiar Iorgu în persoană. Și cît ai fuma o țigară ne-a dat ideea, care spunea el că e salvatoare: să-l propunem ca autor definitiv al inovației pe tovarășul Pandelescu. Acum, spunea Iorgu, comisia din minister nu va mai putea spune că nu-i inovație, ci sarcină de serviciu, fiindcă știe toată lumea că Pandelescu este portarul fabricii.

Nu știu ce răspuns a mai venit de la minister. Știu doar atât că după cîteva zile am fost chemați la direcție și noi, comisia, și Iorgu, iar cînd după o oră am ieșit de acolo ca după o baie de aburi Iorgu a exclamat: „Eh! Și dacă n-o să-mi iau motocicletă ce-o să fie? Că-l am acum pe 32 care mă lasă în fața casei! Și e mai bun ca o «Jawă de 125», ca autobuzul e «Skoda»! Apoi a adăugat: „Am o propunere...”

La auzul acestei fraze, toată comisia a dispărut ca prin farmec. Abia a doua zi am aflat că Iorgu vroia să propună să bem la prînz o bere.

A. LĂPUȘNEANU

NU ȘTIU CE ȘI NU ȘTIU CUM

Se tot spunea despre Cotîrță
De la cantina G.A.S.
C-avea venituri necurate
Din... nu știu cum și nu știu ce —
Că, știți cum este zicătoarea:
„Pin'nu faci foc, nu iese fum” —
Dar mai ales cînd este vorba
De... nu știu ce și nu știu cum.

Își cumpărase el în casă
Motocicletă tip M.Z.
Îi permitea „moto-ciupeala”
Din nu știu cum și nu știu ce —
Iar cînd se „afuma” în lege,
Striga: „Doar icre moi consum!”
Păi consuma, c-avea de unde:
Din nu știu ce și nu știu cum.

Dacă venea prin Capitală
Trăgea numai la Athenée
Și chefua pînă la ziuă
Din nu știu cum și nu știu ce —
Iar pe amica lui cea blondă
O copleșea doar cu parfum,
C-avea Cotîrță părălușe
Din... nu știu ce și nu știu cum!

Mai sînt cîteva de-alde Cotîrță
Chiar și-n comerț sînt unii, bre,
Ce prin cîntarul „cu bătaie”
Fac... nu știu cum și nu știu ce.
Tu-i ceri un kilogram de ceapă
Și, din „bătaie”, vezi precum
Că-i lipsă la apel o litră
Prin nu știu ce și nu știu cum.

Cînd a venit ca simplu vînburș
Marin avea ceas de dublă,
Iar dup-un an... altul de aur —
Din... nu știu cum și nu știu ce —
Și la cînd era cu moda
Schimbînd pe lună alt costum,
Și-atunci m-am întrebat: de unde?
Din... nu știu ce și nu știu cum.

Dar iată că-ntr-o zi controlul
Îl încolți, deoarece
Îl prinse cu ocaua mică
La „nu știu cum și nu știu ce”,
Și-n fine astăzi vinovatul
A luat al „răcorelii” drum —
C-așa pășesc cei care umblă
Cu... nu știu ce și nu știu cum!

VALERIU FILIMON

CONCURSUL NOSTRU

DE CARICATURI ȘI IDEI DE CARICATURI

În dorința de a stimula creația de satiră și umor în rindurile amatorilor, revista *Urzica* organizează un larg concurs de caricaturi și idei de caricaturi.

Sînt invitați a lua parte oamenii muncii din întreprinderi și instituții, din S.M.T. G.A.S. și G.A.C., precum și colectivele și colaboratorii gazetelor de perete satirice, membrii brigăzilor artistice de agitație de pe lângă întreprinderi, ca și membrii echipelor artistice ale căminelor culturale de la sate.

Concursul se deschide la 15 iunie și se încheie la 23 August 1960.

Temele caricaturilor și ale ideilor de caricaturi ce vor fi trimise redacției, în scopul participării la concurs, vor trebui să fie axate pe relevarea diferitelor aspecte negative care se mai ivesc în viața și în munca noastră și împotriva cărora oamenii muncii duc o luptă de zi cu zi, ca, de pildă: birocrație, risipă, lipsă de preocupare pentru: mișcarea de inovații, calificarea tinerilor, scăderea prețului de cost, justa folosire a celor 480 de minute, folosirea rezervelor interne, calitatea producției, munca de calitate în agricultură, îngrijirea vitelor, a mașinilor agricole etc. De asemenea, pot fi tratate probleme de educație cetățenească, de viață de familie, de educație a tineretului etc.

Demascarea manevrelor imperialiștilor aștători la război, aspecte ale modului de viață capitalist, fenomenele bolnăvicioase ale culturii Occidentului vor constitui, de asemenea, preocupări însemnate pentru participanții la concurs.

Se vor trimite și materiale care să includă aspectele pozitive, înfăptuirile tot mai însemnate ale celor ce muncesc.

Aceste materiale trebuie realizate de asemenea cu verva și în spiritul caracteristic creației de satiră și umor.

Caricaturile trebuie să fie inedite, iar din punct de vedere tehnic realizate în tuș, cu sau fără culori.

Participanții la concursul de idei de caricaturi vor trimite o descriere cât mai limpede a desenului la care vor adăuga textul caricaturii, care trebuie să fie clar, concis și, bineînțeles, umoristic.

Ideile de caricaturi premiate vor fi însușite de redacție și prelucrate de caricaturistii profesioniști.

Menționăm că nu se admit decît materiale provenite de la amatori, profesioniștii fiind excluși de la concurs.

Caricaturile apreciate de juriu ca insuficient realizate din punct de vedere artistic, dar care conțin idei bune, vor fi considerate ca luînd parte la concursul de idei de caricaturi.

Pentru cele mai bune materiale se vor acorda următoarele premii:

PENTRU CARICATURI

- 1 premiu I în valoare de 1000 lei;
- 2 premii II în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 300 lei.

PENTRU IDEI DE CARICATURI

- 3 premii I în valoare fiecare de 500 lei;
- 5 premii II în valoare fiecare de 300 lei;
- 5 premii III în valoare fiecare de 100 lei.

Autorii caricaturilor publicate în revistă vor primi onorarii separate, potrivit tarifului, chiar dacă li s-a atribuit și premii.

Materialele se vor trimite pe adresa redacției, cu mențiunea „Pentru concurs“.

Fiecare participant la concurs ne va comunica exact numele și pronumele, profesia, adresa și locul de muncă.

CONCURSUL NOSTRU DE CARICATURI ȘI IDEI DE CARICATURI

*La întâmplat
mine*

— File din jurnalul unui miner —

... 1 iulie 1999. Azi-dimineață, în schimbul meu, s-a petrecut un accident de muncă. Eugenia, mine-rița cea frumoasă cu ochi căprui și cu părul negru ca noaptea cosmică, în timp ce lucra la perforatorul electronic, a alunecat din fotoliu și și-a luxat o glesnă. M-am repezit imediat și am ridicat-o în brațe. M-am roșit eu, s-a roșit ea și s-a mai roșit și robotul de serviciu. E normal, e un robot ultrasensibil. Sper că nu mi-a înregistrat și bătăile inimii. Ar fi aflat toată mina. XLNMP 769 e un robot cam guraliv.

5 iulie 1999. Azi, înainte de a intra în șut, m-am repezit cu o rachetă pînă în Italia și am luat un buchetel de violete de Parma. XLNMP 769 îmi semnalizase că Eugeniei îi plac violetele. Apoi m-am dus la clinica ortopedică. Am stat de vorbă cu savantul de gardă. Era fericit că are și el un pacient. De cînd cu rachetele, ascensoarele de buzunar și bulevardele rulante, rar își mai scrîntește careva un picior. Mi-a spus că Eugenia are o luxație foarte frumoasă. E și firesc, frumoasă cum e (mă refer la Eugenia!), nici nu poate face altfel de luxații. I-am încredințat savantului buchetelul și l-am rugat să i-l predea fetei. Oare va înțelege că o iubesc?

6 iulie 1999. Am văzut-o! E într-adevăr cea mai frumoasă femeie din Univers. N-o întrece nici măcar Popeasca, celebra artistă din Venus, pe care am văzut-o săptămîna trecută la Teatrul tele-radio-cinematografic în „O scrisoare pierdută“. Cînd am intrat în apartamentul ei de la clinică, Eugenia mi-a zîmbit. Eu am privit-o și am oftat. Am impresia că a simțit ceva.

9 iulie 1999. Eugenia e în convalescență. M-am hotărît să-mi iau și eu restanța de trei săptămîni din concediul pe anul trecut și să plecăm împreună în Lună. Aflînd că intenționez să fac un voiaj în Lună, un compozitor m-a rugat să transmit Uniunii compozitorilor

lunari partitura ultimei sale lucrări muzicale: „Che fai tu Luna“.

10 iulie 1999. Incerc să notez cîteva aspecte din nava cosmică cu care călătorim spre Lună. În fața noastră stă o marțiană. Cînd ne-a auzit vorbind romînește s-a bucurat. Ne-a explicat că urmează un curs de limba romînă prin televiziune. E profesoară la o universitate din Marte, unde predă un curs de filologie.

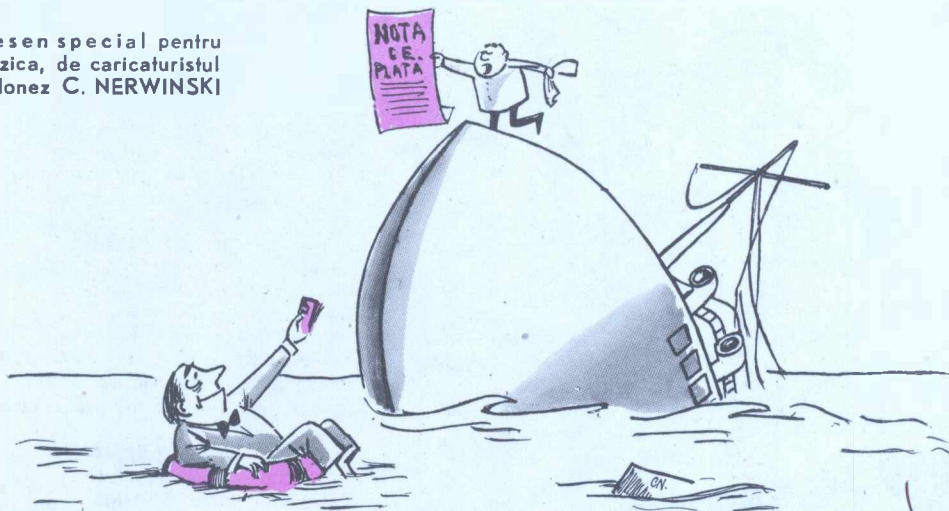
10 iulie 1999 (cîteva ceasuri mai tîrziu). Am ajuns în Lună. Toată lumea admiră prveliștea lunară. Fac și eu la fel. Astă-seară vom lua parte la o chermesă. Sînt anunțate diverse surprize: comete, stele căzătoare, meteoriți etc. Ni

s-a spus că s-au comandat 20 de nori cumulus care, la orele 24, vor trage 101 lovituri de tunet.

11 iulie 1999 (în primele ore ale dimineții). Ne-am distrat de minune. Am dansat, am jucat „Perinița“. Am și băut puțin. Puțin mai mult. Pînă cînd am simțit că se-nvîrte Luna cu mine. Asta mi-a dat însă și curaj. Mi-am luat inima-n dinți și i-am spus. I-am spus c-o iubesc. Ce ciudat! Mi-a răspuns că știa de mult. Foarte curios! Cum și-o fi dat seama? E de neînțeles. Oricum, de mine plec pentru că tot sîntem în Lună, să ne petrecem pămîntul de miere...

p. conf. ATANASIU ATLAS

Desen special pentru
Urzica, de caricaturistul
polonez C. NERWINSKI

FĂRĂ CUVINTE

Pilulele antivicele "URZICA"

combat neglijența, chiulul, lipsa de răsunare,
pundere, precum și alte lipsuri în muncă.
Stimulează manifestările pozitive.

Tractoristul Manolache Marincol, de la G.A.S. Ottenia, cu toată atenția tractorul spăindu-l și reparându-l defecte.

- Ce-o fi lumina aceea acolo?
- Nu știi? E tractorul lui Manolache.

În sectorul îngrijit cu pricepere de Mazarini Const. (G.A.S. „Al. Sahia” comuna Mânăstirea, raionul Ottenia), s-a realizat o depășire a producției de ouă cu 16 866 bucăți în trimestrul I 1960.

- E grozav în secția noastră: toată ziua mîncăm și jucăm „leapșa pe ouate”!
Desen de IONIȚĂ JIANU

La G.A.S. T... gospodăria

- Unde merge mîna gospodăriei.

Desen

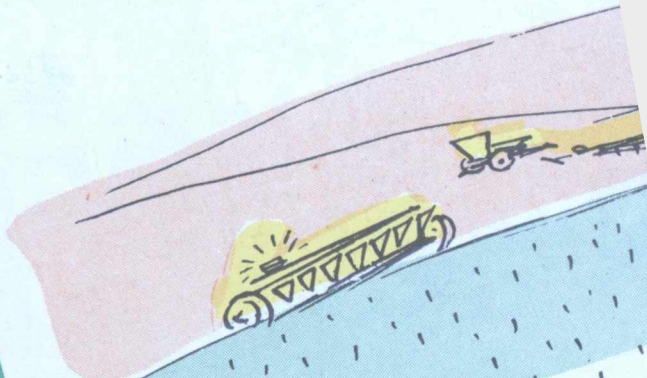
Medicul veterinar Lupu Vasile, de la circumscripția veterinară din comuna Alirnași, raionul Alexandria, refuză să acorde asistență veterinară G.A.S.-ului Storbăneasa—care aparține de această circumscripție—pretinzînd o jumătate de normă în plus.

- Nu înțeleg după ce norme vă conduceți cînd refuzați să consultați vițelul?
- După o normă... și jumătate.

Desen de AI. CLENCIU

Georjan Radu, Cazacu Dumitru, Costea Ilie și Bădini Nicolae de la G.A.S. Storbăneasa, raionul Alexandria, au lăsat pe câmp diferite mașini agricole timp de mai bine de două săptămîni.

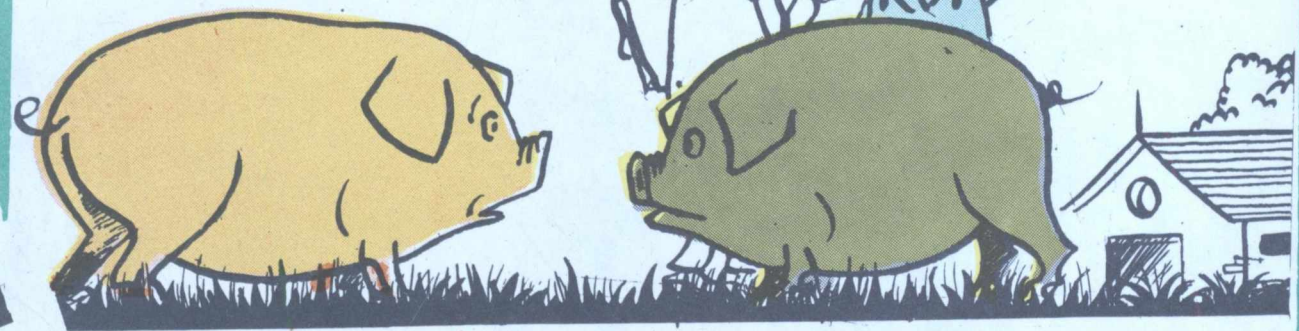
V. Cuvart

- Simțeam eu că am...

Ulmeni, își îngrijeste
se ivesc cele mai mici

La G.A.S. Peretu, raionul Roșiorii de Vede, grajdul
dului pentru porci — a cărui construcție a costat
70 000 lei — a trebuit să i se se facă reparații
de 30 000 lei după scurt timp.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Țștia nu știu să facă o construcție solidă?! Li credeam oameni cu carte.
— Or fi ei oameni cu carte, dar sigur nu sînt oameni cu socoteală.

lucește de curățenie!!!
Desen de V. VASILIU

ionul Roșiorii de Vede, ciobanul Cățețiac Ion a adus în
e sale, pe care le furajează din nutrețul gospodăriei.

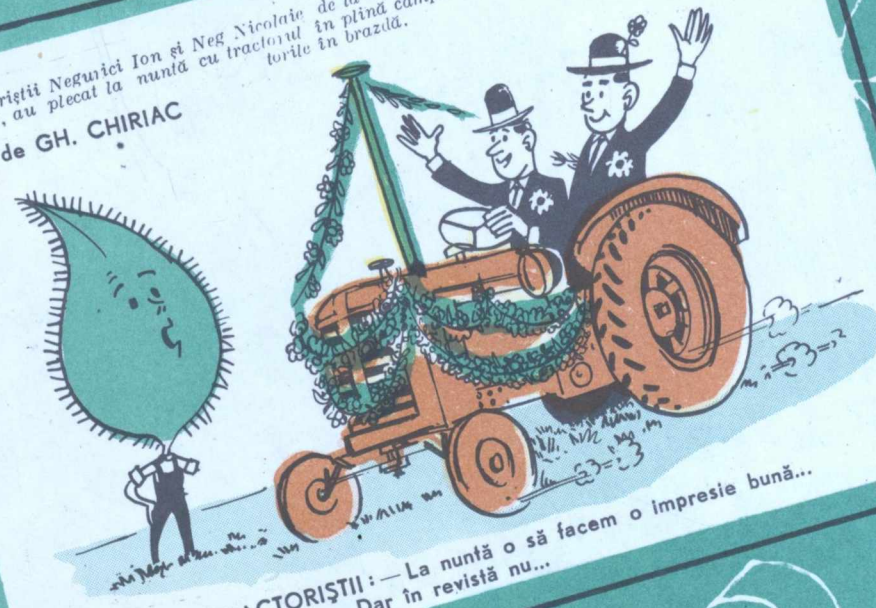

i sufa... și 14 ale mele în vitele

VIDESCU

Tractoriștii Negurici Ion și Neg Nicolae
gurele, au plecat la nuntă cu tractorul
Desen de GH. CHIRIAC

de la G.A.S. Putinești, raionul Turnu Mă-
în plină campanie agricolă, lăsînd semăna-
torile în brazdă.

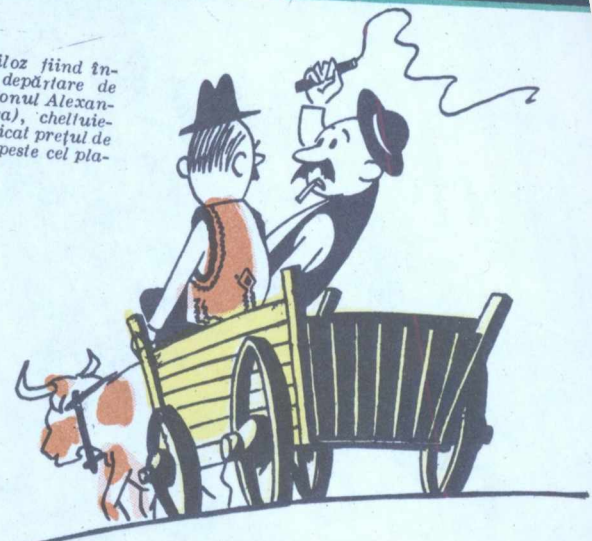
TRACTORIȘTII: — La nuntă o să facem o impresie bună...
URZICA: — Dar în revistă nu...

Desen de V. CRIVĂT

stai nițel să-mi iau figărite!

În 1959, porumbul siloz fiind în-
sămîntat la o mare depărtare de
G.A.S. Vitănești, raionul Alexan-
dria (punctul Măgura), cheltuielile
de transport au ridicat prețul de
cost la lapte și carne, peste cel pla-
nificat.

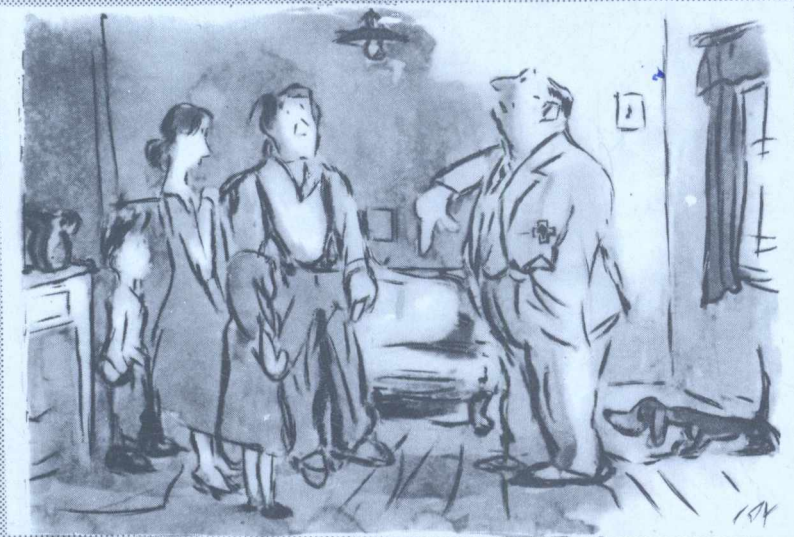

— Zău dacă înțeleg de ce de cîte ori cobor spre Măgura prețul de
cost se ridică!!!

Desen de PALL

UMOR DE PESTE HOTARE

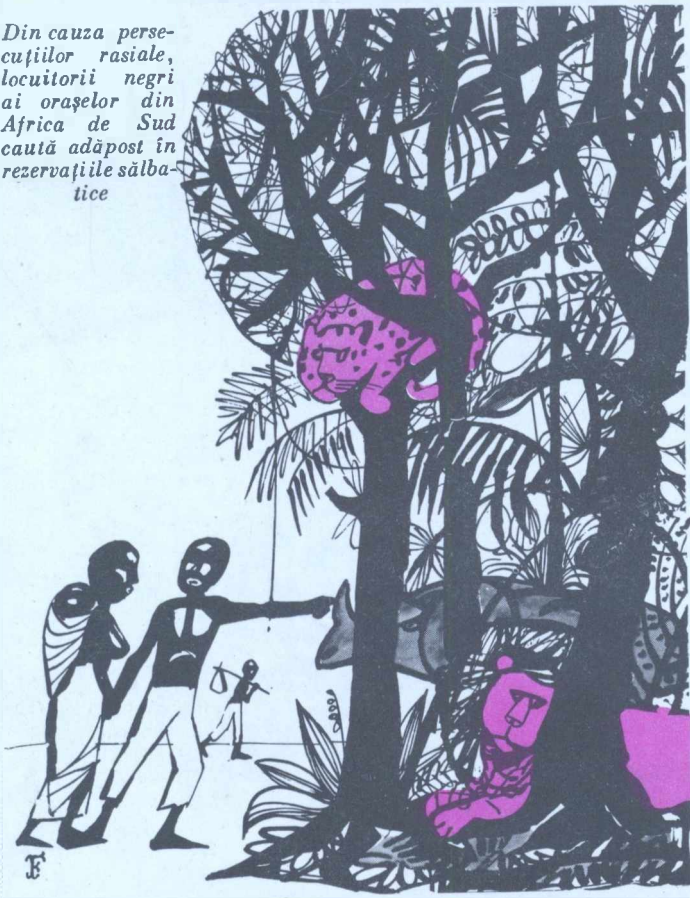
SCUMPIREA CHIRIILOR ÎN BERLINUL DE VEST

— Nu trebuie să vă fie nimic mai scump decât de
a locui pe pământul patriei!

Desen de KARL STURTZKOPF
(din „Eulenspiegel” — Berlin)

*Din cauza perse-
cuțiilor rasiale,
locuitorii negri
ai orașelor din
Africa de Sud
caută adăpost în
rezervațiile sălba-
tice*

— Aici vom fi mai în siguranță...

Desen de JERZY FLISAK
(din „Szpilki” — Varșovia)

ORA MOSCOVEI

Desen de BORIS LEO
(din „Krokodil” — Moscova)

— Ajutor imperialist pentru țările slab dezvoltate

Desen de KARADAŞ
(din „Sărșel” — Sofia)

Așteptată și dorită
Tocmai de la sud venită
Urcă-n termometru iar
Firul ei canicular...
Dar

cum omul este practic
Și cu spirit profilactic
Iese în intimpinare
Cu cisterne-mproșcătoare...
Vara însă nu se lasă...
Mină muștele prin casă.
Omu'-atunci ia în poșidă
Funcție insecticidă.

Dar, deși caniculară,
Vara nu e fată rea,
Vrea să pară doar așa.
Lumea de pe urma ei
Are multe avantaje:
Iese-n cale la femei
Cu sandale și metraje
Și-n culori, sumar, le-ascunde
Bronzul formelor rotunde.
Vara, dac-o iei în bloc,
Sincer spus nu-i rea de loc:
Dacă n-ar fi decît că
Trei sau patru luni cît stă
Efortia o învie
În decor de feerie,
De terase

și de case,
De neon

și saxofon,
De artiști

și de turiști,
De prietenie care
Trece graniți și hotare...

Vară, vară care pui
Fructe-n pomi și-n iarbă pui
(Ghemuri mici din puf de soare
Scoase din incubatoare)
Care-nveți țambal pe greieri,
Care seceri, care treieri
Și prin tabere strîngi mîi
De cravate purpurii.

Vară, tu primește-n dar
De la subsemnatul chiar
Și acest quasi-artistic
Mic poem caracteristic.

După cum se știe, un interviu constă în a pune întrebări și a primi răspunsuri de la cei întrebați.

Apoi, întrebările puse și răspunsurile căpătate se așază într-o ordine exemplară pe hîrtie și se oferă cititorilor în paginile revistei.

Pentru a dovedi temeinicia explicației de mai sus vă voi prezenta cîteva exemplificări.

Piața Dorobanți

Înainte mea una din unitățile Aprozar. Intru.

— Bună ziua! Vă rog, cine este responsabilul magazinului?

— Eu!

— Încîntat! Cum vă numiți?

— Geică Aurel!

— Bravo! Aveți prune uscate?

— Nu!

— Și unde aş putea...

— Asta nu știu. Eu unul n-am și nici la unitatea vecină nu găsiți.

— Cine-i responsabil acolo?

— Toancă Dumitru! E băiat bun, dar n-are prune!

— În depozit se găsește?

— Cît vă dorește inima.

— Atunci de ce nu comandați?

— De ce nu comandăm?... Vedeti dumneavoastră, la așa ceva încă nu ne-am gândit...

— Păcat! Mă duc să caut în altă parte. La revedere și gînduri... prune!

— Aici e O.C.L. Aprozar București! Nu?

— Da! Cu cine doriți să vorbiți?

— Cu tovarășul care cunoaște situația salatei.

— Aha! Cu tovarășul Staicu! Vorbiți cu dumnealui.

Pe marginea salatei

— Vă salut. Mă interesează situația salatei.

— Situația salatei verzi? E... roză. Primim salată de calitate.

Nu ne plîngem. E frumoasă și bogată în vitamine mai ceva ca „Viplex“, care după ce că se ia de 3 ori pe zi n-are mici măcar gust de salată și nici lingă friptură nu se potrivește.

— Deci cu salata e...

— Un moment. Sună telefonul.

Alo! Cine? Depozitul? A, da! Cum? Ce? Ei zău? Am să le trimit o adresă... Am să le... Nu! Nici în ruptul capului! Bine! Să trăiești!

— Dar ce s-a întîmplat? De ce v-ați enervat?

— Cum să nu mă... Ne-a trimis G.A.S.-ul Pantelimon 3900 bucăți salată proaspătă, din care 1500 bucăți nu sînt încă formate.

FĂCHIRUL: — Phii, iar m-am înjeplat!

Despre interviu

(Studiu cu exemplificări)

— Cu alte cuvinte sînt niște salate premature...

— Nici măcar.

— Dar cum sînt?

— ...Presupuse!

Mă îndrept spre unitatea Aprozar nr. 604. Am ajuns. Trec pragul.

Înăuntru produse de sezon. Alături, Păun Ilie, vînzător. În fața lui o gospodină. În fața lor, eu.

— Vreau trei ouă! i se adresează cumpărătoarea.

— N-avem!

— Cînd primiți?

— Am primit!

— Ouă?

— Ouă!

— Atunci de ce spuneți că n-aveți?

— N-am pe teighea!

— Dar unde sînt?

— În magazie!

— Și nu le puneți în vînzare?...

— Nu!

— Cum așa?

— Doar n-o să deschid o ladă ca să vînd numai trei ouă!

— Știți ce, cumpăr toată lada!

— Nu se poate! Noi vindem cu... bucată!

— Perfect! Atunci dați-mi trei ouă!

— N-am!

— Bine tovarășe, dar ați spus că sînt în magazie!

— Nu sînt!

— Dar unde sînt?

— În ladă!

— Dați-mi o ladă!

— Nu se poate. Noi vindem... ouă!

Intru în vorbă:

— Îmi dați voie, tovarășe vînzător, să vă iau un interviu?

— Cu plăcere!

— De ce-i nemulțumită cumpărătoarea cu care ați discutat?

— N-ați auzit? E nehotărîtă!

Nu știe ce vrea! Ba trei ouă, ba o... ladă. La mine să vină... decisă!

— Vă mulțumesc pentru precizări și acum vă las să... serviți publicul!

— Las pe mine!

Am plecat lămurit și, ca un făcut, nu după mult timp, am aflat că a... piecat și Păun Ilie...

Cu aceasta, dragi cititori, închei suita de exemplificări cu... cîntec pentru interviu, pe o temă de legumeși...ouă, semnînd „sostenuto e... descifrabile“

LA BONN

— Dacă n-ai fost criminal de război, ce merite deosebite ai ca să-mi ceri mărirea pensiei?

Desen de H. LERU

FĂRĂ MASCĂ, FĂRĂ FARD

Asistând la vizionarea filmului „Lumea nopții”, o doctoriță din orașul Cremona a înnebunit în timpul spectacolului. În ziua când producătorul filmului a aflat acest sinistru fapt divers, a făcut chief: nu există reclamă mai bună pentru un film de groază! Cu asemenea reclamă, producătorul filmului speră să vadă cinematografele jucând zilnic cu casa închisă. Iar balamucurile să le vadă cu porțile deschise!

Ziarele din Johannesburg anunță că autoritățile rasiste din Africa de Sud deportează spre nord mii de băștinași de culoare, declarați „surplus de populație”. Noroc că au venit la timp albi să facă „ordine” printre băștinași: altfel nici pînă azi nu aflau africanii că sînt surplus de populație în... Africa!

Se duc tratative între guvernul vest-german și guvernul francez, care urmează să pună la dispoziția Wehrmachtului anumite terenuri pentru baze militare și de antrenament.

... spre deosebire de trecut, cînd i s-a pus la dispoziție... toată Franța!

La Biloxi (statul Mississippi, S.U.A.), un grup de negri a fost evacuat cu lovituri de pe plajă, pentru că îndrăznise să facă baie în aceeași apă cu albi: apa oceanului Atlantic. E de vină natura, care n-a prevăzut și oceane rezervate pentru negri!

ÎN LUMINA FAPTELOR

Asociația foștilor membri în „Waffen SS” a fost recunoscută recent de guvernul federal al lui Adenauer, ca o instituție de „utilitate publică”. Te pomenești că și crimele SS-iștilor lui Hitler au fost... utile!

Aici, comentariile sînt inutile!

În Anglia a fost inaugurată o

nouă distracție nocturnă: „Pyjama-party”. Este o serată dansantă obișnuită, în ținută de rigoare: domni în pijama, doamnele în cămașă de noapte. În picioare nu se poartă nimic, pe cap de asemenea nimic. În cap, firește, tot nimic. Acest ultim amănunt, ce e drept, nu face parte din ținuta de rigoare: uneori e ținuta lor de toate zilele!

(sau cum a scăpat distinsul Icsulescu din ghearele distinsilor săi admiratori)

Pe prietenul meu, actorul, l-am reîntîlnit în minunata stațiune balneară. Cînd m-a simțit pe partea dreaptă a drumului a traversat fulgerător pe stînga. Cînd a simțit că mă iau după el pe stînga a traversat pe dreapta; cînd l-am urmat din nou, s-a întors pe stînga, iar cînd am început să alerg în zig-zag de pe un trotuar pe altul, el a început să alerge pe mijlocul drumului, ca un cîine suprainteligent care recurge la stratageme ca să scape de hingheri. Dar hingherii au fost, sînt și vor fi totdeauna mai inteligenți decît stratagemele cîinilor suprainteligenți, așa că l-am ajuns pe amicul meu tocmai cînd era să intre în parc. l-am întins o mîna prietenească, acompaniată de un zîmbet radios, ca o reclamă de pastă de dinți:

— Ce mai faci?

El privi cu prudență în jur și, după ce s-a convins că nu ne aude nimeni, îmi șopti conspirativ la ureche:

— Bine, mersi!

Și pentru că eram destul de

nelămurit asupra prudenței gestului, amicul meu trecu numai decît la explicații:

— În ziua cînd am sosit aici cu trupa în turneu, nu mă cunoștea nimeni și nu cunoșteam pe nimeni. Mi-aduc aminte că s-a apropiat de noi un tînar și m-a întrebă: „Care din dv. e actorul Icsulescu?” Cînd i-am spus că eu sînt Icsulescu, mi-a strîns mîna, mi-a cerut un autograf pe „Agenda 1960” și mi-a declarat că în ultimii 85 de ani, în partea de nord a sud-estului Europei nu s-a născut încă un actor de talia mea. Mi-a spus în continuare că e bibliotecarul stațiunii și astfel va avea fericitul prilej să mă vadă din primul rînd de fotolii. În loc să tac, mi-a venit să-l întreb: „Totdeauna bibliotecarul are bilet în primul rînd?” „Nu — zice — bibliotecarul stațiunii n-are bilet”. „Atunci cum intră în sală?” „Are loc din oficiu”. „Dela cine?” „Dela dumneavoastră”. Abia acum înțelegeam unde bate șaua și, deși bilete de favoare nu am, i-am promis să vorbesc cu

organizatorul turneului, ca să facă rost de un loc pentru o „persoană oficială”. M-a privit cu aerul unuia care aștepta nestemate și a primit rebaturi. „Un loc? — a strigat — Ce să fac cu un loc?” „Să șezi pe el”. „Să șed, și nevastă-mea să stea în picioare? Halal!” Jignisem pe cel mai mare admirator al meu și jur că nu este de demnitatea unui actor unic în nordul sud-estului să jignească pe cineva. l-am promis cu jumătate de gură că voi avea grijă și de soție. Pe urmă, i-am promis cu un sfert de gură că voi avea grijă și de mama soției. Cu o jumătate de sfert de gură a mai trebuit să fac o promisiune și pentru tata-socru, după care, socotind că a obținut tot ce se poate obține de la un mare slujitor al Thalicii, admiratorul meu a mulțumit scurt și a dispărut.

Aici amicul meu și-a întrerupt povestirea, pentru că, vrînd să-și aprindă o țigară, era să-și aprindă, din greșeală, stiloul. Zic:

— Cu asta s-a terminat și basta!

— Cu asta, zice, abia a început. Nu trec nici două minute și mă pomencesc față în față cu un necunoscut: „Tovarășul Icsulescu?” „Eu!” „Mi-a strîns mîna, mi-a jurat că genii ca mine nu se nasc decît cel mult o dată la cîteva sute de

ani și mi-a declarat că este fericit să admire talentul meu din fotoliile primului rînd, deoarece el, ca responsabil al gazetei de perete de la uzina electrică, nici nu poate primi un bilet oficial în altă parte decît cît mai aproape de locul unde cade lumina reflectoarelor. „În caz con-

trar — mi-a spus — gazeta de perete nu garantează de felul cum va fi asigurată continuitatea iluminatului sălii”. Înii făceam socoteala în gînd cîte locuri au mai rămas în rîndul întii...

Amicul meu trebui să-și întreprupă din nou povestirea brusc, pentru că în clipa aceea își ducea la gură stiloul, convins că și-a cumpărat înghetață pe băț.

— Și pe urmă? — l-am întrebă eu.

— Pe urmă, s-a apropiat de mine un tînar care auzise totul, m-a luat de guler și a strigat: „Pînă cînd eu favoritismele astea? O cam sfclesim. „Care favoritisme?” — m-am bilbiit eu. „Favoritismele cu bilete de favoare. Cu mine nu-ți merge, să știi!” „Dar cine ești dumneata?” „Eu sînt contabil la G.A.S.-ul de aici, așa că îți dai seama ce gafă ai făcut cînd ai dat locuri oficiale celorlalți, înaintea mea”. „Dar dumitale de ce să-ți dau?” „Cum de ce? Păi, n-aveți în specta-

Presa americană încearcă să minimizeze uriașa manifestație a poporului japonez care a determinat anularea vizitei lui Eisenhower în Japonia

Desen de CIK DAMADIAN

— Hm! Doar un pumn de oameni!

col o scenetă agricolă? Nu criticați acolo pe cei care tergiversează secerișul? Și tocmai eu, care sînt contabil la G.A.S., să nu asist la o scenetă în care se pune problema secerișului?" I-am promis tot ce mi-a cerut, deși eram sigur că soția, mama soției, cumnata mamei soției și mama cumnatei soției nu vor avea loc tot în rîndul întîii. În scurt timp însă am început să epuizez și celelalte rînduri, întrucît, cu o viteză uluitoare, s-au prezentat la mine: responsabilul cinematografului local, al restaurantului, al chioșcului de tutun, președintele cooperativei de fotografi (care va fotografia o scenă din spectacol pentru reclama cooperativei), vicepreședintele cooperativei de artă decorativă (care a confecționat un vas ceramic folosit în tabloul III), precum și alte „persoane oficiale”. Nu-mi mai spuneau că sînt admiratorii mei. Mă întrebau pur și simplu:

— Ceea ce am și făcut. M-am dus la directorul clubului, i-am povestit totul așa cum îți povestese ție, iar el mi-a spus: „Trebuia să vii de la început la mine”. „Acuma, întreb, e prea tîrziu?” „Sigur că e tîrziu, dacă ai epuizat tot rîndul întîii! Doar n-o să-mi dai tocmai mie loc la galerie!”

Amicul meu a mai vrut să spună ceva, dar în clipa aceea s-a repezit la noi un necunoscut picat ca din senin:

— Care din dv. e Icsulescu?

— Dumnealui e Icsulescu! — urlă prietenul meu actorul, arătînd spre mine — și dispăru în zig-zag, alergînd ca la cros în direcția arătată de o tăbliță pe care scria: „București, 565 km.”

În clipa următoare am fost asaltat de numeroase persoane care declarau că sînt un actor formidabil, că au o familie numeroasă și că această familie iubitoare de artă trebuie să stea în rîndul întîii...

De atunci, nu l-am mai văzut pe amicul meu. Seara, la spectacol, n-a jucat: a fost înlocuit de un amator din brigada artistică. Nimeni nu știe precis ce s-a nîmplat cu dînsul. Unii pretind că l-ar fi văzut prin pădure scriind pe frunze că sînt valabile pentru un loc în rîndul întîii. Eu însă nu l-am văzut nicăieri. Nici măcar pe afișe. Dacă-l vedeți dumneavoastră, vă rog să-mi spuneți. Vreau negreșit să văd spectacolul. Cred că mie, ca prieten, o să-mi dea un bilet de favoare!...

VICTOR PIȚIGO!

ÎNTRU CIORI

— Eu zic să-l ajutăm: dacă nu se scoală la timp, culegem noi recolta!...

Desen de V. TIMOC

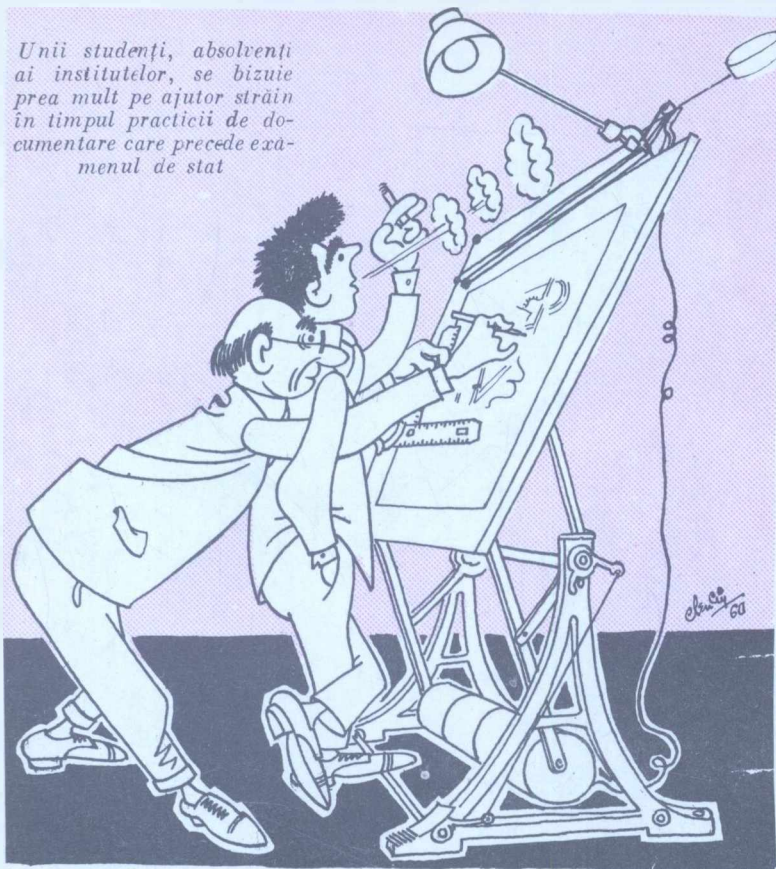

„Dumneata ești ăla cu biletele?” și numaidecît își prezentau calitatea în care veniseră.

L-am compătimit pe amicul meu și i-am spus părerea:

— În locul tău, n-aș fi răbdat toate astea. În locul tău m-aș fi plîns...

Unii studenți, absolvenți ai institutelor, se bizuie prea mult pe ajutor străin în timpul practicii de documentare care precede examenul de stat

— Încet, tovarășe inginer, că șînt frînt de oboseală!..

Desen de Al. CLENCIU

Patru gîște

La Techirghiol, pe bulevardul „23 August“ nr. 12, în clădirea fostului sanatoriu balnear, funcționează acum staționarul de malarie al Sanepid-ului regiunii Constanța.

Sanepidul are un automobil cu care cei 16 sanitari ai instituției circulă, în interes de serviciu, pe tot litoralul.

Clădirea are și un spațios garaj, dar automobilul e garat într-un spațios... salon (pardosit frumos cu parchet) destinat în mod normal bolnavilor. (Spre a avea loc automobilul, paturile destinate bolnavilor sînt îngrămădite într-un ungher al salonului).

Automobilul e garat în salon, pentru că în garaj își găzduiește tovarășul contabil-șef Petre Arginteanu... patru gîște personale.

Avînd condiții bune de trai (întrucît domiciliază confortabil în spațiosul garaj) cele patru civilizate gîște au prins a-și îmbogăți cunoștințele. Ele și-au sporit simțitor vocabularul, izbutind pînă acum ca — din cuvîntul „garaj“ — să pronunțe, clar și repetat, prima silabă: ga-ga-ga!

Se speră că, în ziua cînd vor putea pronunța întregul cuvînt: ga-ga-ga-garaj, cele patru inteligente gîște ale tovarășului contabil-șef vor fi mutate în... salon, în locul automobilului, iar automobilul va fi mutat în garaj.

Unde ar putea fi mutată... comportarea abuzivă a tovarășului contabil-șef, rămîne să se stabilească ulterior.

C. COSTACHE

Cu gura mare ȘI CU GURA MICĂ

Nu e vorba de nici un director nervos și nici de vreo nevastă certăreată, așa cum ar părea să spună titlul de mai sus, ci pur și simplu de... dar să vedeți despre ce este vorba.

Într-o seară, mă trimite nevastă-mea să cumpăr iaurt. Îmi pune borcanele-n sacoșă și-mi dă toate sfaturile posibile: „Vezi, să fie proaspăt!.. Să aibă caimac!... Să nu faci pe galantonul și să nu primești restul, că te știu eu cine mi-ești“ etc. etc...

Iau sacoșă și m-avînt cu ea în stradă. Zgomotul borcanelor a asmuțit cîțiva ciîni în urma mea, dar, văzîndu-mă grăbit, s-au lăsat imediat de distracție.

Curînd, intru în prima unitate cu produse lactate. Aici, lume multă.

- Aveți iaurt?
- Avem. Cît vă trebuic?
- Șase...
- Aveți gură mare?
- Ce-ați spus?
- Dac-aveți gură mare...
- Nu cred, să vad...

Întorc capul spre oglinda alăturată și deschid gura pentru a mă convinge. Am însă grijă să nu mi se vadă toate viplele.

— N-am gura chiar atît de mare, zic. Mai mare o are nevastă-mea.

Vînzătoarea mă privește amuzată, apoi iese de după teighea și-mi spune:

- Regret, aveți gură mică!
- Mulțumesc, sînteti foarte amabilă, îi răspund. Dar, să vedeți... pe mine m-a trimis nevastă-mea să cumpăr iaurt...

Între timp lumea se-nghesuie și face... gură. Fata nici nu mă mai ia în seamă.

— Ei, mai aștept mult, tovarășă? De ce nu mă serviți?

— Pentru că am gură mare! Îmi răspunde nervos.

— Văd!... îi răspund și eu pe același ton, admirîndu-i dezvoltatul simț autocritic...

— Și atunci, ce mai așteptați? continuă ea. Mai bine dați o fugă pîn-acasă și aduceți-mi borcane cu gura mare...

Abia acum înțeleg despre ce este vorba. Fac calea întoarsă și mă întorc cu borcane cu gura mare.

— Am adus... gîfii eu.

— Regret. Ați venit prea tîrziu. Acum nu mai am nici cu gura mare; dar încercați la colț, poate găsiți...

Traversez strada și dau buzna în chioșcul cu lactate de peste drum.

— N-am decît cu gura mică, mă lămurește gestionarul. La „Comaliment“ ați fost?

— O să-neerc și-acolo, zic, mulțumind omului pentru bunăvoință.

Mă-ntorc din nou acasă, umplu două sacoșe cu borcane de tot soiul: cu gura mare și cu gura mică, apoi pornesc iar la drum. Direcția: „Comaliment“!... Despre gura nevastă-mi, nu mai spun nimic.

— Le vinzi? mă oprește unul pe stradă, atras pesemine de zgo-

motul infernal pe care îl făceau borcanele în sacoșă.

Bine-nțeles nu i-am răspuns. Mi-am continuat drumul cu aceeași viteză și cu toată orchestra de music-hall lîngă mine.

În sfîrșit, am ajuns la „Comaliment“. Cum am intrat m-am și repezit la primul vînzător care mi-a ieșit în cale:

— Aveți gură mare, sau aveți gură mică?

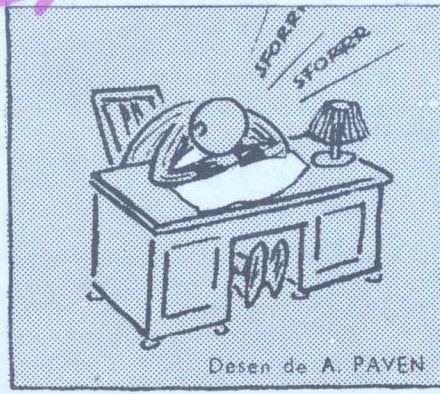
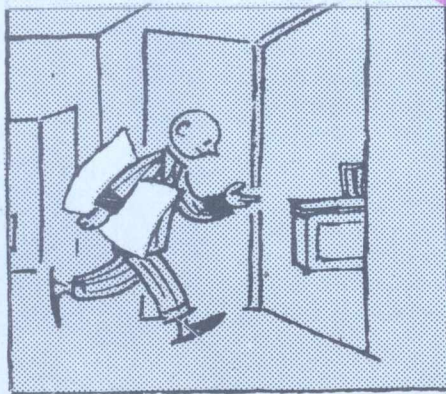
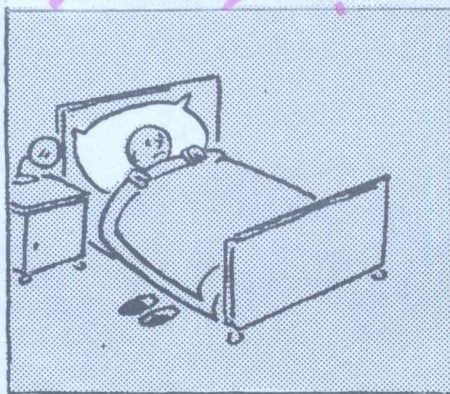
O bătrîna de lîngă mine își face cruce, dar tînarul în halat pricepe îndată despre ce este vorba.

— Îmi pare rău, tovarășe, răspunde îl amabil, nu mai am nici un fel de iaurt. Dar pentru că pareți foarte necăjit, vă dau o idee strașnică: duceți-vă fuga pîn-acasă și veniți cu două sticle, că am un lapte bătut clasa-ntii!

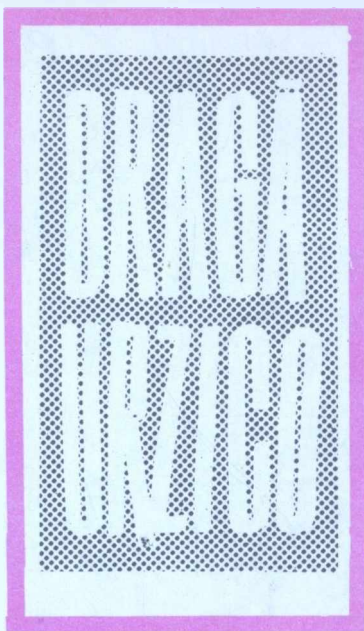
ILIE PAIZER

8

Peripețiile lui Nae și Familie

Desen de A. PAYEN

De faptul că unii oameni sînt certați cu igiena, am mai auzit, dar mi se pare curios cînd aud același lucru despre unele dintre unitățile sanitare, cum este cea din Grumezoia și spitalul din Răducăneni, raionul Huși.

La circa sanitară Grumezoia, baia nu funcționează de peste nouă ani, iar la spitalul din Răducăneni cei care au început lucrările de reparații ale băii... s-au spălat pe mîini și nu le-au mai continuat.

În vechime se foloseau pietre încinse, peste care se turna apă, obținîndu-se astfel băi de aburi. Poate că și în cazurile sus-amintite cei în drept așteaptă să rămîna numai pietrele din băile existente, pentru a le folosi după străvechiul procedeu? Nu e de crezut.

Știi și tu, dragă Urzico, proverbul care spune că „apa trece, pietrele rămîn”. Pînă acum la aceste băi se aplică numai jumătate de proverb: rămîn pietrele. Așteptăm să treacă și apa.

Porumb Dumitru
str. Erou Arhire, 36
Huși

La școala de 7 ani din comuna Cizer, raionul Zalău, tovarășul Monoseș Leontin este un director care știe ce face și ce are de făcut. Știe, de pildă, că sub conducerea sa școala nu merge cum trebuie, dar se face că nu știe ce face și ce are de făcut.

Ce e drept, s-a interesat odată de transportarea unui motor de tăiat lemne, pentru încălzirea sălilor de clasă. Dar ce-a făcut, ce-a dres, el știe: pe drum motorul a fost răsturnat într-un șanț adînc, unde zace și azi.

Pe la școală trece rar de tot. Cînd era mic, trecea mai des, acum însă e mare... director și are multe treburi personale de rezolvat.

Organele de control i-au arătat o serie de lipsuri, dar tovarășul Monoseș Leontin a început seria a doua. Pentru ca aceste serii să ia „sfîrșit” (ți-am scris, dragă Urzico, această scrisoare. Sper că n-o să fie nevoie de o serie.

Sonca Ion
com. Cizer, raionul Zalău

Urzico dragă

De cum a venit ca diriginte al Oficiului P.T.T.R. din comuna Crucea, tov. Radu Ion a arătat ce poate: bea de stinge, pînă se aprinde și după ce s-a aprins, arde de nerăbdare să vadă dacă salariațele oficiului îl... admiră, ca bărbat. Dar cum acest lucru nu s-a întîmplat, dirigintele a dat dispoziții directe și personale fiecăreia dintre salariați „să-l iubească”, socotind ca acte de indisciplină încălcarea acestor dispoziții.

Noi, salariațele oficiului, n-am avut buna cuviință să-i respectăm dirigintelui Radu Ion propunerile necuviincioase, astfel că el ne-a declarat, pe toate, „nedisciplinate” deși pe linie profesională munea noastră nu lasă nimic de dorit. De atunci, dirigintele s-a hărțit să ne disciplineze. Bea și mai mult și nu pierde nici o ocazie să ne critice: „În zadar depășiți voi planul, dacă dați cu piciorul și vărsați laptele ca vaca”. Acesta e numai un exemplu, dar mai sînt și altele. Iacă așa am ajuns noi, dragă Urzico, „nedisciplinate”, fiindcă nu-l... admirăm pe șeful nostru și nu sîntem de acord cu comportarea și expresiile lui jignitoare, care au devenit și mai urite, de cînd dirigintele oficiului a fost criticat în sedițele de pînă acum. De aceea ne-am adresat ție, dragă Urzico, pentru că am văzut că dirigintele nu se liniștește... din oficiu.

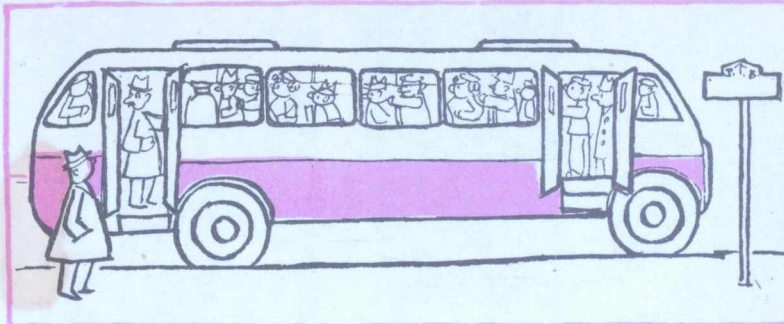
Patraniuc Maria și Ilie Sofia
Oficiul P.T.T.R. Crucea
raionul Hîrsova

Dragă Urzico

În activitatea sa, tovarășul Sîrbu Dumitru, președintele Sfatului popular al comunei Vieru, raionul Giurgiu, este foarte ocupat. Muncește, pe teren, la întocmirea unui recensămînt special. Vrea să știe cîte găini, rațe și gîște au mai rămas neînregistrate pînă acum la rubricile: friptură cu mujdei, gîscă pe varză, rață la cuptor. Și are atîta bătaie de cap cu aceste înregistrări, încît nu se poate lipsi de ajutorul tovarășului Daia Constantin, secretarul sfatului. Cu el împarte toate greutățile unor mese îmbelșugate, pregătite pentru recensămînt, de unii locuitori din sat. Aceștia nu dau mîncare și băutură pe veresie: au primit și ei în schimb cîte o porție bunicică de pămînt, din terenul izlazului comunal, pentru a cultiva diferite cereale, ca: păsări domestice, țuică de prună, ouă cu jumări etc.

Tovarășul Daia Constantin face, pe deasupra, și muncă voluntară: a luat în grijă producția de rachiu și atît de mult muncește la verificarea funcționării cazanelor, încît îl apucă... amețeala. Noroc și sănătate că e ajutat cu păhărelul de tovarășul Sîrbu, președintele. Totuși, din cauza ameteții, n-a mai înregistrat cantitatea de țuică fabricată de socrul său la unul din cazane și n-a băgat de seamă că acesta n-a predat nici uiumul covenit. După cum vezi, dragă Urzico, cei doi reprezentanți ai sfatului popular din comuna Vieru muncesc de cad în brînci pe sub mese, malmuri de băutură. Trimite-le tu o critică acră, să se „dreagă”.

Traian Barbălată
str. Olga Bancic nr. 37, Giurgiu

— Aici e cap de linie, de ce nu coboară pasagerii, tovarășe?
— Așteaptă restul!

Desen de P. ȘERBAN

URZICA AJUTĂ

Ca pe roate...

La întreprinderea raională de industrie locală Făget, lucrurile nu mergeau bine, fiindcă directorul Coșa Iosif folosea autocamioanele și autoturismul întreprinderii în scopuri personale, prejudiciind transporturile întreprinderii.

Sesizată de acest fapt, Secțiunea de industrie locală a Sfatului popular al regiunii Timișoara, ne răspunde că, în urma controlului făcut, directorul Coșa Iosif a fost sancționat și obligat să plătească suma corespunzătoare cantității de benzină consumată pe parcursul deplasărilor sale cu aceste autovehicule.

Așa că acum la I.R.I.L. Făget nu se mai arde... benzina de pomană.

Arome, acid, esență

Sucul produs de întreprinderea orașenească de industrie locală din Turnu-Severin nu era pe gustul consumatorilor, fiind lipsit de gust, de aromă și acid, ca o apă colorată.

În urma sesizării noastre, primim un răspuns... plăcut. S-au luat măsuri de înlăturare a deficiențelor și defecțiunilor mecanice, astfel că, de acum înainte, sucul produs va avea arome diferite pe bază de esențe și sucuri naturale și va fi suficient acidulat.

Autocritică... în suc propriu.

Pornire directă

În cadrul G.A.S. Oradea a sosit într-o zi o drezină cu motor Diesel, pentru manevrarea vagoanelor. După unele transformări la ecartament, drezina a început să fie folosită și a funcționat pînă în anotimpul rece, cînd, după părerea specialiștilor, nu poate să mai meargă fiindcă motorul Diesel, cu pornire directă, îngheață la temperaturi scăzute și nu mai pornește. În realitate, era normal ca motorul să înghețe, deoarece drezina nu are un garaj de adăpostire, fiind lăsată sub cerul liber.

La sesizarea noastră, Trustul regional Gostat Oradea ne răspunde că s-au luat măsuri pentru

construirea garajului, înainte de începerea anotimpului rece.

Era și (ano) timpul.

La fîntîna cu găleată

În stația C.F.R. Mierlău, călătorii nu puteau să folosească apa potabilă, fiindcă fîntîna din stație era lipsită de găleată. Aceleași greutăți le întîmpinai și în stația Drăgești, numai că aici nu e vorba de o fîntînă, ci de un rezervor încuiat, a cărui cheie se afla la șeful stației.

Incunoștințată de aceste lucruri, Direcția regională C.F.R. Cluj ne răspunde că s-au luat măsurile corespunzătoare, așa că publicul călător poate să ia apă de la fîntînă cu găleata și de la rezervor... fără cheie.

Un caz rar

Oficiul de control financiar al Ministerului Industriei Grele ne face cunoscut că sînt juste cele relatate în articolul publicat de revista noastră nr. 3/1960, în care s-a criticat faptul că la Uzina „Strungul” s-au prezentat date nereale și s-au încasat prime fără ca planul de „reparații” să fi fost îndeplinit. Articolul purta titlul „Un caz rar”. Comunicîndu-ne că s-au luat măsurile cerute de împrumut, forul respectiv ne mai scrie:

„Considerăm articolul publicat de dv. ca un sprijin în munca noastră și a uzinei, fapt pentru care vă mulțumim”.

Care va să zică și tovarășii de la „Strungul” știu să privească just o critică. E un caz pe care îl întîlnim... des.

Păcăleli

În articolul „Păcăleli” apărut în revista noastră nr. 6/1960, s-a criticat o serie de deficiențe din cadrul G.A.C. Moara Grecilor.

Sfatul popular al orașului Vaslui ne scrie că articolul a fost primit cu satisfacție de către colectivități, a căror muncă s-a îmbunătățit simțitor, după articolul „Păcăleli”.

Oameni serioși.

D.G.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat: 15.38 56; Secția scrisori: 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27
Prezentarea grafică: STIX CIUVETESCU

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

HIGH - LIFE OCCIDENTAL

- Până acum câțiva ani mă duceam vara în colonii...
- Și acum nu te mai duci?
- Nu, că acum se duc coloniile...

